

RAPORT NAUKOWY Z WIZYTY W PALATYNACIE LEOCJI

Wykonała Anastasia Windsachen

Pod opieką mag. net. Krzysztofa Windsora-Windsachena

Sarmacka Akademia Nauk

Angemont czerwiec 2022

I. Cele pracy

Praca ma na celu przedstawić opis wizyty w Palatynacie Leocji, która była ukierunkowana na poznanie i zdefiniowanie kultury leockiej, jej różnic w stosunku do obyczajów innych krajów Pollinu oraz znaków szczególnych.

II. Przebieg wizyty

Wizyta przebiegała dwutorowo. Poznałam obyczaje panujące na forum gdzie dane mi było zgłębić ogólne zasady społecznego współżycia mieszkańców i obywateli. Następnie zapoznałam się z luźną formą komunikacji „w kularach” poprzez inne komunikatory. W ciągu wizyty odwiedziłam Nowy Brzeg, jako główne i jedyne miasto kraju, które wyznacza trendy ogólnokrajowe oraz powoli mikronacyjne. Jest głównym przykładem architektury oraz mentalności leockiej. Podzielony na kilka dzielnic, kładzie nacisk na spójne planowanie przestrzenne oraz politykę mieszkaniową.

Oprócz tego miałam przyjemność zbadać Leocję w terenie, zapoznając się z jej kulturą poza miejskimi murami, gdzie wciąż można spotkać pozostałości po schollandczykach lub Palatynacie Brzegu.

III. Obserwacje

Kultura leocka cechuje się zerwaniem z trendami „starego mikroświata” oraz procesami, które go toczą tj. jak określają to najwyższe dokumenty – upadkiem obyczajów, biurokratyzowaniem czy brakiem otwartości. Mając to na uwadze, społeczeństwo leockie można określić, jako otwarte względem nowoprzybyłych, innowacyjne i nie bojące się zmian. Wynikać to może z doświadczenia większości obywateli i mieszkańców, którzy w Pollinie są już dłuższy czas.

Otwartość, ale też i chęć spójności, duża swoboda, którą gwarantują nieliczne akty prawne sprawiają, że Leocja jest gruntem żyznym dla wszelkich inicjatyw. Miejsce w Leocji znajdują zazwyczaj osoby, które znudziły lub zmęczyły się już politycznymi sporami, pracą traktowaną często (przez samych siebie) jako przymus, a także napotykające ściany w swojej pierwotnej ojczyźnie lub obecnie zamieszkiwanym kraju.

W porównaniu do kultury sarmackiej widoczny jest brak większych oporów na zmiany, większy nacisk na narrację i wolność od przepisów. Zauważalna jest chęć do uporządkowania spraw narracyjnych ponad sprawy prawne, co po obserwacjach daje wniosek, że społeczeństwo jest z takiego stanu rzeczy zadowolone i sprawia to każdemu przyjemność. Do stereotypowego obrazu Leoty można już wpisać chęć sprawdzania informacji w innych mikronacjach uważanych za niepotrzebne, jak np. poziom hałasu w lesie, jego roznoszenia się czy średnicę Senatu oraz mając ją na uwadze, usytuowanie na mapie Nowego Brzegu.

IV. Wnioski

Po kilku miesiącach obserwacji, adaptacji oraz rozpoczęciu życia w Palatynacie Leocji, jestem w stanie stwierdzić, że jest to powiew świeżości w mikronacjach, a jego kultura ma

znaczny wpływ na resztę kultur pollińskich. Pokazanie ogólnopolińskiej społeczności, że dane rozwiązania działają i przynoszą pozytywne rezultaty, pozwala przypuszczać, że coraz więcej państw będzie szło w kierunku trendów leockich lub też można synonimicznie powiedzieć - leocko-edelwejskich.

A. Windsachen